

Doorstarten ... bezinnen en opnieuw beginnen

Nieuwsbrief december 2017
Tuma Viela

"Wie is die witte vrouw toch die elke dag de waterzakjes van de straat plukt? Ze schijnt ook elke morgen de straatjes rondom haar compound te veegen ... Is ze niet goed bij haar hoofd? Bij 'mad people' zie je ook vaak dit gedrag..."

"Nee joh...ik zag dat ze een tafel buiten heeft gezet met haar naaimachine erop, daar vlakbij dat openbare toilet en ze schijnt iets van die waterzakjes te maken voor de kinderen... Die zie je trouwens ook steeds meer de zakjes oprapen..."

"Ooo... is that so? Het blijft toch wel een beetje vreemd, vindt je niet...?!"

Ik weet nog zo goed hoe Tuma Viela begon... al is het alweer ruim acht jaar geleden. Van gefluister achter handen tot handen die mee gingen doen en bergen werk verzetten! Wat wisten we met elkaar van niets íets weten te maken! Miljoenen zakjes die als zwerfafval rondslingerden werden ingeleverd en omgetoverd tot bruikbare, handige producten die gretig aftrek vonden bij vooral jong, maar zeker ook bij 'oud'.

In de meest florerende jaren waren er dagelijks wel 35 vrouwen, werkloze jongeren, jongeren met een verstandelijke beperking en vrouwen met een lichamelijke beperking met elkaar aan het werk om ons stukje van de wereld er een beetje mooier uit te laten zien. We waren dankbaar voor de geweldige steun uit Nederland die dit alles mogelijk maakte... Niet alleen financieel werden we rijkelijk bedeed maar ook de adviezen, het meedenken, de feedback, de zorgen die we konden delen, de hoogtepunten die we samen vierden... die waren goud waard.

We hebben ruim 72.000 kinderen blij kunnen maken met een nuttig, voor hen normaal onbereikbaar, product. Maar vooral ook hen bewust gemaakt van de waarde van het milieu en hoe zij daar aan bij kunnen dragen. We hebben ruim 37.000 rugtassen voor naar school gemaakt en ongeveer 40.000 pennen-etuis, petten, regenjassen enz. We hebben meer dan 50 kansarme vrouwen de mogelijkheid geboden werkervaring op te doen en hen op die manier geholpen hun eigen weg te vinden.

We hebben in de werkplaats gezongen, gedanst, gelachen, gezwoged, gefoeterd... We hadden hoop, frustraties, lol, aandacht, medewerking, zware momenten en stralende dagen... We hadden alles...!

Maar na zeven vette jaren kwamen haast als vanzelf de magere jaren om de hoek kijken... Alles verliep moeizamer... het was lastiger om financieel rond te komen en hierdoor moesten we noodgedwongen dingen laten lopen... We gingen niet meer de hort op om kinderen te bereiken op school want hoe meer kinderen er kwamen des te meer kostte het ons om de schooltassen en etuis voor hen te maken. Als onze medewerkers om wat voor reden dan ook een aantal dagen niet konden komen, omdat ze ziek waren, een bruiloft of een begrafenis hadden, 40 dagen thuis moesten blijven omdat ze net bevallen waren, dan vervingen we ze niet. We wilden kosten besparen maar de kids bleven onverminderd komen dus werd de werkdruk hoger voor de achterblijvers. Het voelde alsof we ten onder gingen aan ons eigen succes. Hordes kinderen op de stoep onttrokken ons steeds vaker een diepe zucht waar voorheen we ze van harte welkom konden heetten... Ons humeur zakte in, de motivatie ebde weg, het enthousiasme verminderde, de inspiratie was ver te zoeken, het gezang werd minder en we hadden al helemaal geen zin meer om te dansen...

En plotseling zag ik ons zitten... en ik ben er een tijdje van een afstandje naar blijven kijken... Ik riep Hamdia erbij die ook mee heeft gekeken en we kwamen maar tot één conclusie: Wat zonde!!! Dít was niet de bedoeling! Hoe hebben we het zover laten

komen? Hoe kon dit er haast ongemerkt insluipen? Waarom hebben we het niet eerder gezien en er wat aan gedaan?

Nu kun je daar lang bij stil blijven staan maar daar wilden we niet teveel onze energie in stoppen. Er moest iets gebeuren, daar waren we zeker van en daar wilden we mee aan de slag...

Dus praatten we veel, Hamdia en ik... en later betrokken we het bestuur in Nederland erbij en samen lieten we onze gedachten erover gaan, spraken we onze meningen uit en werden er ideeën aangedragen...

Stoppen? Ja... maar wel graag een doorstart maken.... We zijn nog lang niet klaar! Veranderingen, daar gaan vaak generaties overheen. Als we er nu definitief een punt achter zouden zetten, dan lijkt het alsof al die prachtige jaren voor niets zijn geweest...

Maar hoe dan?

Daar denken we nu over na...

We willen proberen de financiële basis voor het project te versterken. We hebben een aantal vaste donateurs die maandelijks een maanddonatie overmaken op onze rekening. We zijn daar heel blij mee en hen er heel dankbaar voor. De wetenschap dat je maandelijks op die inkomsten mag rekenen geeft rust. We willen proberen meer mensen te vinden die maandelijks een bedragje willen doneren. We hebben dan minder stress en minder financiële zorgen.

Wat mij al veel langer bezighoud is het grote probleem van de jeugdwerkeloosheid hier... Er is nauwelijks toekomst voor hen. De reden waarom vele hardwerkende, talentvolle jongeren uit heel Afrika, m.n. uit West Afrika dus ook veel jongelui uit Ghana de gevaarlijke, onbekende overstap willen en durven maken om elders in Europa of in de Arabische staten hun heil te zoeken voor zichzelf maar bovenal ook om hun families te onderhouden. Elke dag schrijnende verhalen over de verkoop van deze jonge mannen als slaven in Libië, jonge vrouwen die gedwongen de prostitutie in worden geduwd, de ontelbaren die verdronken zijn op zee, de dramatische status als ze de overstap gered hebben maar vastzitten of zonder papieren moeten zien te overleven.

Ik weet dat we de wereld niet kunnen redden, maar we kunnen wel een voorbeeld zijn, hoop geven en een enkeling een toekomst geven om hier te kunnen blijven en niet weg te vluchten om zichzelf en zijn familie te kunnen onderhouden.

Mochten we zover komen dat we verder gaan met Tuma Viela -op wat voor manier dan ook- dan zou ik dat willen met de jeugd... Die hebben de toekomst...

Ik ben hoopvol... Echt... Ik heb vertrouwen en die positieve insteek heeft me al zoveel opgeleverd dat ik er nu ook rustig onder kan zijn...

Enkele jongeren die bij ons werken gaan samen met de jongeren met een verstandelijke beperking in ieder geval door in het nieuwe jaar voor Tuma Viela... Ze gaan onverminderd verder met de zakjes die we in grote hoeveelheden op voorraad hebben. Ze kunnen ze alvast knippen, wassen, drogen en aan elkaar naaien... De grote rollen bewaren we voor de tijd dat we echt weer van start hopen te kunnen gaan.

Van sommige vrouwen nemen we afscheid... Dat weten ze al een poosje en ze zijn druk bezig een dagelijkse invulling te zoeken als de werkplaats voor hen een gesloten boek zal zijn. Ze richten zich op kleine businesses... hebben het over de verkoop van luiers, zeep en groenten. Eén vrouw wil doorgaan met naaien en zal klanten zoeken die iets te verstellen hebben... De vrouwen hebben zich ontwikkeld. Ze hebben werkervaring opgedaan en hebben veel geleerd. Ze blijven niet bij de pakken neerzitten en ook zijn gaan door, met andere dingen die bij hen passen...

En zo gaan we als stichting Adwuma Ye een nieuwjaar tegemoet waarbij we vrolijk doorgaan met de New Cooking Bag en het wasbare maandverband en we zullen blijven zoeken naar mogelijkheden voor Tuma Viela...

We willen doorgaan, misschien anders dan voorheen maar onze principes blijven staan: Een mooier stukje van de kleine wereld om ons heen maken, waarin kinderen en grote mensen zich (milieu)bewust worden van het aandeel dat ze zelf kunnen leveren hieraan. Voorlichting en onderwijs blijven belangrijk maar bovenal die glimlach op die vele kindergezichten blijven ontfutselen als ze blij, met een prachtig, hergebruikt product onze werkplaats verlaten...

We houden jullie op de hoogte...

Hoop doet leven!!

